

JULIE KAGAWA

HET
IJZER
ZWAARD

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Sword*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises ULC
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises ULC
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0991 9
ISBN 978 94 027 6457 4 (e-book)
NUR 285
Eerste druk februari 2022

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL

I

HOOFDSTUK 1

DE VERMISTE KONING

Ik heb al een lang leven achter de rug.

Niet zo lang als sommige anderen in het land van de fae. Robin Goodfellow is bijvoorbeeld een paar honderd jaar ouder dan ik (hoewel je dat niet zou zeggen als je kijkt naar hoe hij zich gedraagt). Koning Oberon, koningin Titania en koningin Mab zijn nog ouder; eeuwenoude wezens die zo machtig zijn dat ze met alles in Nimmer-nimmer kunnen wedijveren. Ik ben niet zo oud of machtig als de koningen en koninginnen van het land van de fae, maar zelfs naar hun maatstaven leef ik al behoorlijk lang. Ik ben bekend in heel Nimmernimmer; mijn naam wordt herkend en door sommigen zelfs gevreesd. Ik heb de verste uithoeken van het land van de fae bezocht. Ik heb dingen aanschouwd die niemand anders ooit heeft gezien. Nachtmerries, draken, het Eind van de Wereld. Ik heb on-

voorstelbare beproevingen doorstaan, gezegevierd bij onmogelijke uitdagingen en onverslaanbare monsters gedood.

Niets van dat alles heeft me voorbereid op het vaderschap.

In het weeë licht van het Wyldwoud staaarde Meghan met een bleek gezicht naar Panne. Naar de IJzerfae die onze werelden zojuist op hun kop had gezet met zijn mededeling.

Toetssteen, de hoofdstad van het land van het vergeten volk, is er niet meer. Prins Keirran, de vergeten koning, is verdwenen.

‘Verklaar je nader, Panne,’ zei Meghan. Haar stem klonk kalm en ijzig, maar ik ving het trillinkje op dat erin zat. ‘Hoe bedoel je, Keirran is verdwenen? Wat is er met Toetssteen gebeurd?’

‘Majesteit.’ Panne boog zijn hoofd, en de bliksem in zijn haar flakkerde met een dofpaarse gloed. ‘Vergeef me, ik weet alleen wat de boodschapper ons heeft verteld. Dat Toetssteen is verdwenen en dat prins Keirran weg is. Ik wilde dat ik meer kon vertellen.’

Keirran. Angst kneep mijn ingewanden samen. Niet om mezelf, maar om de zoon die het ondanks al zijn beloften maar niet voor elkaar kreeg om uit de problemen te blijven. Al voordat hij was geboren hing er een voorspelling boven zijn hoofd die hem tot een redder of een vernietiger benoemde, en heel Nimmernimmer keek toe om te zien welk van de twee hij zou worden. Jarenlang voedden Meghan en ik hem op met dat in ons achterhoofd terwijl we probeerden ons er niet door te laten beïnvloeden, maar wel in de wetenschap dat we ooit de consequenties van Keirrans besluit onder ogen zouden moeten zien.

De voorspelling kwam uit toen er een machtige nieuwe vijand opstond die het hele land van de fae bedreigde. De vrouwe, de eerste koningin van Nimmernimmer, was woedend dat de fae zonder haar verder waren gegaan. Ze verzamelde het vergeten volk om

zich heen en verklaarde alle hoven de oorlog. Ze beloofde hun een nieuwe wereld, een wereld waarin mensen de fae weer zouden vrezen en aanbidden, en waar geen fae zou worden vergeten en zou vervagen. Ze eiste dat de hoven werden opgeheven en dat de heersers van het land van de fae aftraden en haar erkenden als de ware en enige koningin van Nimmernimmer. De andere heersers weigerden uiteraard en de oorlog met het vergeten volk begon.

Op dat moment maakte Keirran zijn keus en werd hij een vernietiger. Hij verraadde zijn hof, keerde zijn familie de rug toe en schaarde zich aan de zijde van de vrouwe bij haar missie om Nimmernimmer te veroveren. En al had ik geweten dat dit kon gebeuren, al had de voorspelling het aangekondigd, het was desondanks een verwoestende klap voor Meghan en mij. Keirran was koppig, idealistisch, en wanneer hij zijn zinnen eenmaal ergens op had gezet, liet hij zich daar niet meer van afbrengen, maar ik had nooit verwacht dat hij in staat zou zijn zijn hele hof te verraden.

Meghan haalde bijna onhoorbaar adem. Ik voelde de strijd in haar; het verlangen te weten wat er met onze zoon was gebeurd, afgewogen tegen de taken en plichten van de IJzerkoningin. Het land van de fae was niet veilig. We waren net teruggekeerd uit het Wyldwoud na een gevecht met een kwaadaardig nieuw monster dat ons bijna allemaal het leven had gekost. Ik had nog steeds overal pijn en was nog bont en blauw door de kracht van de aanvallen van het wezen. We waren met z'n vijven geweest: de IJzerkoningin, Robin Goodfellow, een IJzerfae die Kolenvreter heette en een vergeten fae met de naam Nyx, en zelfs met z'n allen lukte het ons ternauwernood om het schepsel te verslaan. Om er nu achter te komen dat het gevaar voor Nimmernimmer nog lang niet was geweken, maar in feite nog maar net was begonnen.

Meghan wist dat. Een schaduw was over het land van de fae gevallen, de echo van een nieuwe voorspelling hing erboven als een storm. *Het eind is begonnen. Het vallen van de avond is aanstaande. De fae, en alle levende schepsels onder de zon, zijn verdoemd.*

Ik ging dicht bij Meghan staan en legde mijn handen op haar schouders, die ik voelde trillen onder mijn handpalmen. Ik boog me naar haar toe en mompelde: ‘Ik kan hem vinden, Meghan. Als jij moet terugkeren naar Mag Tuiredh, dan neem ik Puck en Grim mee om Keirran te zoeken. Grim kan ons naar Toetssteen leiden. Eenmaal daar moeten we erachter zien te komen wat er met de hoofdstad is gebeurd en waar Keirran kan zijn gebleven. Je hoeft deze keer niet met ons mee te gaan.’

‘Nee.’ Ze stak haar hand op en kneep in mijn vingers. ‘Ik moet weten wat er met Toetssteen is gebeurd, waarom het plotseling is verdwenen. Als er nóg zo’n monster bestaat dat verrantwoordelijk is voor de vernietiging ervan, dan zul je mijn hulp nodig hebben om het te verslaan. Bovendien...’ Ze zweeg even en er gleed een schaduw van pijn over haar gezicht. ‘Als er iets met Keirran is gebeurd, als een van die wezens hem te pakken heeft gekregen zoals ze Puck te pakken kregen, dan wil ik het weten. Ik wil het met eigen ogen zien. Als we er deze keer alle twee zijn, dan is dat misschien voldoende om hem terug te brengen.’

Mijn ingewanden voelden koud aan. Ik had nooit eerder zoiets gezien als het monster waartegen we hadden gevochten en dat we hadden gedood: een lichamelijke manifestatie van haat, woede, angst en wanhoop. Het vergiftigde het land eromheen en besmette alles met duistere magie en negatieve emoties, maar het ergste was dat hij de schaduwzijde naar boven kon halen van elk levend we-

zen dat het aanraakte. Ik had gezien wat het met Puck had gedaan, hoe hij was getransformeerd tot een wezen dat was vervuld van jaloezie, woede en wrok. De Robin Goodfellow van vroeger. De Robin Goodfellow die nog steeds woedend op mij was omdat ik Meghan voor zijn neus had weggekaapt, die een wrok koesterde over al die keren dat ik had geprobeerd hem te doden.

Niet dat ik hem dat kwalijk kon nemen.

Gelukkig was het Puck gelukt zich een weg door die duisternis heen te worstelen en terug te keren als zijn gewone zorgeloze, spotzieke zelf. Maar ik wist wat Meghan dacht, en ik deelde haar angst. Keirran had al bewezen in staat te zijn zich tegen iedereen van wie hij hield te keren en hen te verraden. Als we naar Tussen reisden, zouden we er daar dan achter komen dat onze zoon wederom in een zielloze vijand was veranderd?

Ik boog me dichterbij Meghan toe en voelde haar greep op mijn hand verstevigen. ‘We zullen hem vinden,’ zei ik zacht. ‘We zullen hem vinden en naar huis brengen, wat er ook gebeurt.’

Ze knikte kort en stapte toen bij me vandaan om op Panne neer te kijken, die nog steeds geknield zat. ‘Je hebt je werk goed gedaan,’ zei ze tegen de eerste luitenant van het IJzerleger. ‘Ga terug naar Mag Tuiredh. Bescherm ons volk. Ik ga op zoek naar prins Keirran. Ik ben zo snel mogelijk weer terug.’

‘Natuurlijk, Majesteit,’ zei Panne, hoewel ik wist dat hij eigenlijk wilde protesteren. De eerste luitenant was er geen voorstander van dat beide heersers van Mag Tuiredh het ijzeren koninkrijk voor onbepaalde tijd verlieten. Maar hij kende Meghan goed genoeg om alleen zijn hoofd maar te buigen en te antwoorden: ‘Veel geluk en een goede reis, beiden. Wees voorzichtig. Ik zal de stad beschermen totdat u terug bent.’

Meghan draaide zich om en richtte haar blik op de rest van het gezelschap achter ons. Puck, die met zijn rode haar nogal in het oog sprong in de schemering, stond met zijn armen over elkaar geslagen onder een boom. Naast hem observeerde een gestalte in een mantel met een omhooggeslagen kap het tafereel zwijgend, bijna versmolten met de schaduwen. Het duurde even voordat Meghan haar wist te onderscheiden. ‘Nyx,’ zei ze, ‘jij behoort tot het vergeten volk en maakt deel uit van Keirrans hof. Het ziet er naar uit dat Toetssteen is verdwenen en dat de vergeten koning spoorloos is. Kun jij de sluier een stukje oplichten en ons naar Tussen brengen?’

De zilverharige fae met de grijsblauwe huid en gouden ogen hief haar hoofd met een staalharde blik op haar gezicht. ‘Ja, Majesteit,’ antwoordde ze. ‘Als Keirran in gevaar is, moet ik hem onmiddellijk vinden. Wanneer wilt u vertrekken?’

‘Nu meteen.’ Meghan richtte haar scherpe blik op de anderen, op Puck en Kolenvreter. ‘Dit is een onzekere tijd voor ons allemaal,’ zei ze. ‘Het land van de fae loopt gevaar. Er dreigt gevaar en niemand van ons weet wat het is of wanneer het komt – alleen dat het dichtbij is. De heersers en leiders van de fae moeten op de hoogte worden gebracht van deze dreiging. Kolenvreter...’ Ze keek naar de grote IJzerfae, die zijn rug rechtte toen ze haar blik op hem richtte. ‘Ik weet dat je ons wilt helpen Keirran te vinden, maar ik wil dat je terugkeert naar de Obsidiaanvlakten en Spijkerstang laat weten wat er is gebeurd. Hij moet weten wat er aan de hand is, en mocht de tijd komen dat we de hulp van de IJzerkudde moeten invoeren, dan wil ik dat hij voorbereid is.’

‘Jawel, Majesteit.’ De grote man boog zijn hoofd en ik zag de schaduw van zijn ware ik achter hem: een gigantisch strijdros, be-

staand uit zwart ijzer en flakkerende vlammen. ‘De IJzerkudde zal klaarstaan om u bij elke bedreiging terzijde te staan. U hebt onze steun zolang dat nodig is.’

Meghan knikte dankbaar en wendde zich toen tot de roodharige fae naast hem. ‘Puck?’

‘Toe nou, prinses.’ Robin Goodfellow schonk haar zijn flitsende brede glimlach. ‘Je weet hoe ik hierin sta. Dat hoef je niet eens te vragen.’

‘Ik denk dat ik ook maar meega.’

Een pluizige cypere kat slenterde naar voren, zwaaiend met een uitzonderlijk volle pluimstaart. Hij nam ons allemaal met een verveelde blik in zijn gouden ogen op. ‘Als Toetssteen is verdwenen, dan wil ik dat graag met eigen ogen zien,’ zei Grimalkin. ‘Er moet iemand met een greintje intelligentie bij zijn om dingen te verduidelijken en jullie op het voor de hand liggende te wijzen. En om jullie in de juiste richting te sturen, mochten jullie verdwalen. Niet dat ik aan de vaardigheden van de vergeten fae twijfel, maar jullie zullen een gids nodig hebben voor het geval jullie de weg kwijt-raken.’

De IJzerkoningin knikte vastberaden. ‘Laten we dan gaan,’ zei ze. ‘Ik vrees dat de tijd door onze vingers glipt, en hoe langer we wachten, hoe moeilijker het zal worden om Keirran te vinden. Nyx...’ Ze gebaarde naar de vergeten fae. ‘Als je zover bent, breng ons naar Tussen.’

Nyx zette onmiddellijk een stap naar voren. Ze sloot haar ogen en stak een hand uit, met wijd gespreide vingers, alsof ze naar iets zocht wat alleen voelbaar was. ‘Keirran heeft me laten zien hoe je Tussen betreedt,’ mompelde ze terwijl ze een paar stappen naar voren zette. ‘Hij zei dat alleen het vergeten volk zich herinnert hoe

dat moet, en dat de vrouwe hem die gave schonk toen ze nog leefde. Je moet een plek zien te vinden waar de sluier dun is.'

'Zoals een doorsteek?' vroeg Puck, waarmee hij verwees naar de magische paden die vanuit de sterfelijke wereld naar Nimmer-nimmer leidden.

'Zoiets,' mompelde Nyx terwijl ze met uitgestoken hand bleef doorlopen. We volgden de vergeten fae terwijl ze bleef zoeken. 'De sluier is als een mist,' vervolgde ze, 'die voortdurend beweegt en verandert. De zwakke plekken die je vindt zijn er misschien niet meer wanneer je ernaar terugkeert. Maar als je lang genoeg zoekt, moet het lukken om... Hier.'

Even bleef ze stilstaan. Toen duwde ze, zoals ik dat Keirran slechts een of twee keer eerder had zien doen, haar vingers in het weefsel van de realiteit en trok het weg alsof het een gordijn was. Op de plek waar ze de sluier opzijtrok verscheen een smalle kier, en achter die opening was duisternis. Een paar mistflarden kronkelden door het gat naar buiten en verdwenen in het niets.

Nyx stond bij de scheur in de leegte en schudde haar hoofd. 'Tussen,' mompelde ze. 'Het voelt... anders aan. Bozer dan voorheen. Dat is niet goed.' Ze deed haar ogen open en keek over haar schouder naar ons. Ik zag bezorgdheid op haar gezicht, die echter werd overschaduwd door gelaten vastberadenheid. 'Temper jullie emoties,' waarschuwde ze. 'Breng jullie geest en jullie gevoelens tot rust. In Tussen kunnen fysieke verschijningen van sterke emoties opduiken. Dus als jullie niet voorzichtig zijn, kunnen we jullie grootste angsten of de duisterste delen van jullie woede tegenkomen.'

Ik zoog een heimelijke teug lucht naar binnen om de chaos van emoties in mijn hoofd tot bedaren te brengen en zocht naar de kil-

le, lege kalmte van de Winterprins. Dat ging niet meer zo makkelijk als vroeger. Vóór Meghan en Keirran, toen ik me alleen om mezelf hoefde te bekommeren, was ik voor maar weinig dingen bang. Ik was niet bang voor een reis naar het onbekende. Wat er ook op me afkwam, welk monster, welke nachtmerrie of verschrikkelijke gruwel ik ooit zou tegenkomen, het ergste wat er kon gebeuren was dat ze me zouden doden. En ik was bijzonder lastig te doden. Ik was zelden bang geweest voor mijn eigen leven.

Maar dat lag nu anders. Ik had een gezin. Ik had een vrouw en een zoon; twee mensen die meer voor me betekenden dan wat dan ook, in welke wereld dan ook. Als zij in gevaar waren, dan werd mijn hele wezen in beslag genomen door de wil om hen te beschermen, om elk gevaar dat hen bedreigde te vernietigen, zodat het hen nooit meer kon bedreigen. En die woede voelde ik nu in me opstijgen en mijn gedachten overheersen. Ik haalde diep adem om mezelf te kalmeren. Als Keirran daar ergens was, dan zouden we hem vinden, en ik zou alles wat ons in de weg stond met de grond gelijkmaken. Zo simpel was het.

Puck slaakte een harde, overdreven zucht en keek me aan. ‘Zo, sneeuwbal,’ zei hij, ‘daar gaan we weer. Weer een avontuur door het slechtste wat het land van de fae te bieden heeft. O, wacht, jij bent nooit eerder echt in Tussen geweest, hè?’ Hij grijnsde met een ondeugende blik en een glinstering in zijn groene ogen toen hij in de richting van de doorgang liep. ‘Er staan je allerlei leuke verrassingen te wachten.’